

GNISTEN

Nr. 5 1976 Organ for Kommunistisk Universitetslag 4. årg

KULs samlingskongress:

AVKLARING OG KONSOLIDERING

3 og 4. Juli arrangerte KUL kongress, der en landsomfattende omorganisering fant sted. Foruten at det ble fastlagt linjer på spørsmålet om Sovjets karakter samt holdningen til Kinas utenrikspolitikk, ble det etablert en sentral ledelse og en landsomfattende demokratisk sentralisme. I den forbindelse skulle det komme til en mindre avskalling idet en gruppe på 7 personer fra lagene i Oslo og Tromsø meldte seg ut på organisasjonsspørsmålet, der det fra før tilsynelatende ikke hadde eksistert noen vidtgående uenighet. I debattene om Sovjet og Kina ønsket disse ikke å delta eller argumentere for sine resolusjonsforslag, og forlot kongressen før disse spørsmålene ble tatt opp.

Utmeldelsen kom i det store og hele til å representere et generelt brudd med leninismen og kom til å framstå som et nokså enhetlig spontanistisk, økonomisk standpunkt, ikke ulikt det som karakteriserer SV's venstre fløy.

Om nødvendigheten av et kommunistisk senter i arbeiderklassen.

I argumentasjonen ble det for det første trukket i tvil at politiske organisasjoner med sosial basis i arbeiderklassen eller "sosialistisk målsetting", kunne uttrykke andre klassers interesser, m. a. o. var en uenig i at slike organisasjoner kunne ha noen entydig klassekarakter. SV's og AKP's verbale vasking mellom å la henholdsvis småborgerskap og arbeiderklassen stående sentralt i sin politiske propaganda, ble sett som en reell tvetydighet ved politikken deres, og ikke som KUL alltid har hevdet, som en konsistent og sammenhengende måte å føre politikk på. Dermed er det også foretatt et klart brudd med Lenins analyser av politiske grupper innen arbeiderklassen.

De som meldte seg ut av KUL, tolker SV's og AKP's periodevis arbeidervennlighet på akkurat samme måte som denne framtrer for disse organisasjoners egne medlemmer. De ser følgelig heller ikke at disse organisasjoner i kraft av den politikk de fører, er sentraler for tilsjoring av arbeiderklassens genuine klasseinteresser. Følgelig trenger heller ikke arbeiderklassen noe sentrum for systematisk spredning av propaganda uten annet klasseinnhold enn arbeiderklassens eget. Derfor ble det også konskvent å stille spørsmålstegn ved Lenins partiteori. I debatten på kongressen ble det følgelig argum-

entert mot at dannelsen av et kommunistisk parti i Norge, skulle representere noen sentral oppgave i dag. På dette grunnlaget ble det reist forslag om å stryke KUL's formålsparagraf fra statuttene: ("Hovedsiktetpunktet... er å verve kadre til Kommunistisk Arbeiderforbund og å delta i arbeidet for å danne arbeiderklassens kommunistiske parti i Norge.")

De som brøt ut av KUL, ønsket en annen målsetting enn konsolidering av en kommunistisk kjerne i arbeiderklassen. I tråd med analysen av SV og AKP som politisk tvetydige, gikk en inn for "debatt med øvrige kommunistiske grupper" (!!) for å drive disse gruppene over mot venstre. Også tidligere i KUL's historie har det vært argumentert på samme måte, om enn mindre eksplisitt. Da dreide det seg om å lansere den proletære enhetsfronten som generell taktisk linje fram mot revolusjonen. Dette ble da avvist, fordi en gjennom en slik nedbetoning av motsetningene innen arbeiderklassen med nødvendighet ville bli ute av stand til å arbeide fram kommunismens standpunkt. Istedenfor muligheten til å drive grupper av arbeidere over på kommunistenes standpunkt, ville en selv drives over på opportunistenes. De klareste eksemplene på en slik utvikling så en hos de delene av KAG som meldte seg inn i SV. Ikke desto mindre var det nettopp gruppen KAG's historiske fadese denne utbrytergruppa ville ha hele KUL til å gjenta gjennom å fremme en organisasjonsstruktur av samme typ e.

Om kommunistisk organisering på universitetene.

Dermed foretok de også et brudd med alt det som har stått sentralt i KUL's propaganda rundt vilkårene for kommunistisk politikk og marxistisk teoriutvikling på universitetene. Da KUL ble dannet, forelå erfaringer gjennom flere år for at "marxistisk virksomhet" på universitetene ikke på noen måte umiddelbart representerte noe revolusjonært. Borgerskapets eget behov for en mer helhetsrettet samfunnsteori skaper spontant et grunnlag for at "marxistisk" kritikk av foreldete teorier vinner fram. Det var på dette grunnlaget KUL forsto også sitt teoretiske arbeid i lys av at det måtte dannes et kommunistisk parti og derfor har prioritert arbeidet med den konkrete klasseanalysen av dagens Norge så høyt. Jfr. i denne

sammenheng KUL's politiske manifest for en mer utførlig argumentasjon.

Om klassebevisstheten og arbeiderklassens objektive stilling.

Lenins argumentasjon for nødvendigheten av en kommunistisk sentral i arbeiderklassen, har ikke bare sitt grunnlag i en forståelse for at andre klasser kontinuerlig forsøker å gjøre sine interesser gjeldende i arbeiderklassen og mobilisere arbeiderklassen. Sentralt i argumentasjonen hans står også det at arbeiderklassen, som har enhetlige, objektive interesser, framstår splittet og desorganisert. På utviklete nivåer i kapitalismens utvikling er det ikke den enkelte bedriftseiers utbytting av "hans" arbeidere som bestemmer profitten, men kapitalistene som helhet er sveiset sammen til en klasse overfor arbeiderklassen med felles interesse av at den allmenne profittraten blir høyest mulig. På tilsvarende måte har alle arbeidere økonomisk interesse av at en økonomisk offensiv fra arbeiderne på en

bedrift fører fram. Det er denne felles situasjon som lønnsarbeidere overfor kapitalen som konstituerer proletariatets klasse-interesse som noe objektivt. Klassebevisstheten eksisterer derimot ujevnt utviklet fra bransje til bransje og på den enkelte bedrift. Men det er nettopp derfor, dvs. for påtross av en slik ujevnhed å kunne føre klassekamp på en enhetlig og velkolert måte, at arbeiderklassen har behov for at de mest bevisste arbeidere er skilt ut som en koordinert fraksjon, som målrettet kan arbeide for å utvikle arbeiderklassens eget standpunkt i arbeiderklassen. Og det er det å arbeide den enhetligheten som objektivt er til stede, fram til subjektiv erkjennelse - det arbeidet som trosser splittetheten i arbeiderklassen - som danner selve kjernen i kommunistisk politikk overhodet.

FORTS. s.3

KUL I DNS

KUL stiller kandidatstyre i studentersamfunnet i Oslo i høst. Samtidig kommer vi ikke til å avho de noen kveldsskole dette semester. Dette innebærer at vi i høst vil bruke DNS som et hoveddebattforum til å føre ut vår teori og politiske linje. Grunnen til dette er ikke at vi anser utviklingen av den politiske teorien for å være mindre viktig enn tidligere, men dels at den politiske situasjonen nå nødvendiggjør en bred konfrontasjon mellom en kommunistisk og en småborgerlig politikk og teori, dels at vi ønsker å føre denne konfrontasjonen for et så stort forum av politisk interesserte som mulig. Nødvendigheten av denne konfrontasjonen grunner seg i de tendensene vi ser fra AKP til

å oppta politiske enkeltstandpunkter som ligger på linje med de KUL forfekter, etter at deres egne standpunkter er blitt avslørt og tilbakevist.. Dette går sammen med en totalt manglende evne til å forlate det klassefundament de tidligere standpunktene var grunnet i. Det dreier seg bl.a. om saker som fremmedarbeiderspørsmålet, klasseanalysen og fagforeningslegalismen. Det blir en oppgave å vise at uansett hvor mange enkeltstandpunkter et småborgerlig parti har som isolert sett stemmer overens med en marxistisk forståelse av samfunnet, så blir dette partiet ikke en millimeter mer uttrykk for arbeiderklassens klasseinteresse. Et slikt parti som AKP er nødt til å kline seg opp til kommunistenes stand-

FORTS. SISTE SIDE

UTENRIKSPOLITISKE RESOLUSJONER

REDAKSJONELL KOMMENTAR TIL UTENRIKSPOLITISKE RESOLUSJONER VEDTATT PÅ KONGRESSEN

Forholdet til den internasjonale kommunistiske bevegelse fikk en bred plass på kongressen. Debatten resulterte i to resolusjoner, en om Sovjet unionens karakter og en om Kinas utenrikspolitikk.

Debatten om disse spørsmålene er blitt ført i laget gjennom lengre tid. Den startet i vårsemesteret 1975. Debatten munnet ut i et vedtak samme semester om Sovjetunionens karakter. Dette vedtaket ble gjort foreløpig. Grunnen til det var at laget mente Sovjetspørsmålet ikke var behandlet grundig nok. Det var mangler når det gjaldt empiri og den teoretiske og metodiske avklaring var ikke fullført. Men samtidig var det behov for en viss retning på debatten og det var det vedtaket skulle gi.

Må utgangspunkt i den debatten som hadde gått til da kom det i Gnisten nr.3 en Sovjet-artikkel. Den åpnet samtidig for en debatt eksternt og internt. Denne gikk fritt resten av året 1975. Etter hvert markerte det seg tydelige fløyer i spørsmålet, og fra vårsemesteret 1976

ble det gjort klart at nå ble debatten ført videre med bindende vedtak på kongressen for øye. På kongressen ble det følgende fattet et forpliktende vedtak i spørsmålet.

Det må sies at denne debatten fikk et noe uheldig forløp. Det hadde sin bakgrunn i at det ikke ble klart nok ble presisert hvordan et vedtak med karakteren foreløpig sto i forhold til den demokratiske sentralismen i laget. Utfra det ble det sådd tvil om det sådd tvil om det var et vedtak som var bindende, noe det selvfølgelig var. Videre ble ikke vedtaket fulgt opp av organiserte studier. Diskusjonen ble overlatt enkeltpersoners initiativ. Dette må igjen sees utfra at det på det tidspunkt ikke var etablert noen sentral organisering av laget i landsmålestokk. Med den organisatoriske samling som skjedde på kongressen skulle slike feil kunne unngås i framtida og med politiske konsolidering i form av vedtakene er premisene lagt for en videre debatt.

RESOLUSJON OM SOVJETUNIONENS KARAKTER OG OM PRINSIPPENE FOR PROLETARIATETS DIKTATUR:

Skjult bak et statsbærende "kommunistisk" parti og ikledd en offisiell "marxistisk" fraseologi inngår dagens sovjetiske samfunn i den imperialistiske kapitalverdensomspennende herredømme over arbeiderklassen. Innad har borgerskapets makt nå resultert i kapitalistisk vareproduksjon og -sirkulasjon på alle plan - utad er det samme borgerskaps ekspansjonistiske og aneksjonistiske politikk fundert i en økonomi på monopolistisk nivå som er integrert i den imperialistiske kjeden.

Arbeiderklassens tidligere viktigste erobrede bastion er dermed gått tapt.

Sovjetsamfunnet eksisterte etter Oktoberrevolusjonen i 1917 under en genuint proletarisk statsmakt. Ledet av bolsjevikpartiet og for en stor del med basis i proletariatets særegne statsform, rådene, beveget samfunnet seg bevisst og målrettet mot kommunismen. Også i perioden med nødvendig, utstrakt innføring av kapitalistiske relasjoner i produksjonen og byråkrati i den statlige forvaltningen (NEP) var den sovjetiske arbeiderklassen i besittelse av de nødvendige politiske maktorganer og således i stand til å beherske den midlertidige sterke borgelige innflytelsen.

Prinsipper for proletariatets diktatur.

Den absolutte betingelse for at kommunismen, arbeiderklassens målsetning og objektive interesse,

skal kunne nås, er nettopp politisk makt i en hel historisk overgangsperiode med proletariatets diktatur. Dette diktatur er nødvendig så lenge de tre hovedklassene under kapitalismen: borgerskap, småborgerskap og proletariat, ennå eksisterer og gjør sin innflytelse gjeldende. Sosialismen som overgangsperiode er følgelig ensbetydende med fortsatt og til dels skjerpet klassekamp.

Socialismen betegner således en politisk overgangsperiode til en ny samfunnsstype, til kommunismen, det klasseløse samfunn, der arbeiderklassen har opphevet seg selv og andre klasser og enhver form for statsmakt. Først kommunismen er identisk med en ny produksjonsmåte. Termen "overgangssamfunn" slik denne benyttes av 4. Internasjonale og i SV-kretser: til å angi en særegen produksjonsmåte "mellom" kapitalisme og kommunisme er derfor teoretisk uholdbar.

Socialismen er altså en "periode med kamp mellom døende kapitalisme og gryende kommunisme" (Lenin). Det kommunistiske element er til å begynne med til stede primært gjennom proletariatets organiserte former for politisk herredømme, forutsatt at disse organene faktisk fungerer og garanterer et politikens primat overfor alle fortsatt eksisterende, spontant og blindt virkende "økonomiske lover". Uten et slikt primat er kapitalistisk restaurasjon uungelig. Politikens primat er vesenskjennetegn ved proletariatets diktatur, til for-

skjell fra alle former for borgerlig statsmakt.

Den politiske makt er videre bare nødvendig for arbeiderklassens revolusjonerende omdanning av alle samfunnsmessige relasjoner. Gjenerobringen av den er også omvendt tilstrekkelig for borgerskapet til å sikre seg grunnvilkåret for kapitalistiske produksjonsforhold: producentenes ekspropriasjon fra produksjonsbetingelsene som den nødvendige betingelse for kjøp og salg av varen arbeidskraft innen en økonomi med profitt som formål og akkumulasjon som drivkraft. I lang tid etter arbeiderklassens makterobring vil dermed en politisk ekspropriasjon være eneste nødvendige betingelse for borgerlig gjenerobring av makten.

Ekspropriasjon av den sovjetiske arbeiderklasse.

De allmenne problemer i forbindelse med utøvelsen av proletariatets diktatur ble reist i tilspisset og akutt form i den unge Sovjetstaten. I tillegg til "sine egne" måtte den sovjetiske arbeiderklasse også kjempe igjennom en rekke "krav" som tradisjonelt er borgerskapets, noe som bunnet i Oktoberrevolusjonens "dobbeltkarakter" som borgerlig-demokratisk og sosialistisk på en og samme tid. Viktigst i denne sammenheng var den nødvendige utviklingen av moderne tungindustri og eksproprieringen av bondene fra småeiendommen. Utbyggingen av produksjonsmiddel-sektoren skjedde ved hjelp av metoder for primitiv kapitalakkumulasjon og utvinning av absolutt merverdi, idet både prioriteringen av, tempoet i og formene for industrialiseringen ble dirigert av presset fra den imperialistiske omverden og under utebliv-

else av revolusjon i andre, industrialiserte land. Slik sett var Sovjetsamfunnets utvikling tidlig i økonomisk henseende langt på veg dirigert av det imperialistiske verdenssystem.

Erfaringene bl.a. fra Kina viser imidlertid at "sosialisme i ett land" selv under ytterst vanskelige forhold ikke er noen umulighet. I Sovjet skulle det imidlertid vise seg å bli sjebnesvangert at man fra slutten av 20-åra lot den økonomiske vekst få prioritet over og skje på bekostning av proletariatets politiske makt, i stedet for omvendt å etterstrebe vekst som resultat av produsentenes reelle besittelse av produksjonsmidlene. Det avgjørende vendepunkt må her settes til slutten av 20-åra, da arbeiderklassens "eget" parti gikk inn i en fase med teoretisk og politisk degenerering og ble forvandlet fra et organ for kritikk og kontroll av den økonomiske tvang (som under NEP) til å gå i bresjen for en ideologisk opphøyning av nødvendige, men situasjonsbetingede tiltak til norm og prinsipp.

Under proletariatets diktatur er et kommunistisk partis politiske linje til syvende og sist avgjørende for hvor vidt kapitalistisk restaurasjon vil finne sted. Som resultat av bolsjevikpartiets økonomistiske politikk alt fra 30-åra av ble borgerskapets objektive interesser igjen herskende, og arbeiderklassen ble ekspropriert: gjort eiendomsløs og tvunget til å selge sin arbeidskraft. Fra da av var også akkumulasjonen økonomiens "lov", noe som seinere har vært bestemmende for hele samfunnsformasjonsdynamikk.

FORTS. s.3

Det endegyldige skritt bort fra også offisielle påberopelser av proletært klasseinnhold som basis for politikken ble tatt i og med Krutstsjovs maktovertagelse i 1956, som førte til at parti og stat ble proklamert som "hele folkets", parallelt med utarbeidelsen av en linje for "fredelig sameksistens" mellom klasser i internasjonal målestokk.

Økonomisk ble de kapitalistiske produksjonsforhold legalisert først fra og med reformene i 1965.

Uten forankring i den produktive arbeiderklasse viste det stalinske, statlige byråkrati seg som en hemsko for videre utvikling av produktivkraftene, og reformene innebar som helhet en vesentlig styrking av enkeltbedriftenes selvstendighet. Profitten ble institusjonalisert som overordnet kriterium for "vellykket" produksjon og materielle incentiver ble endegyldig og ufordekt lansert som eneste reelle spore til økt produksjon. I dag finner vi Sovjetsamfunnets økonomiske liv sentrert om statlige truste og monopoler ("kombinater") av enorm størrelsesorden som etter tradisjonelt kapitalistisk mønster drives ved egenfinansiering og via et dels åpent og dels skjult marked. Et synlig uttrykk for arbeidskraftens varekarakter er bedriftsledelsens rett til å si opp arbeider og den tilsvarende eksistens av en gradvis voksende industriell reservearmé.

Sovjetsamveldet skiller seg imidlertid fra den øvrige kapitalistiske verden ved at samtlige viktige produksjonsmidler er i statlig eie og ved et større antall reguleringer og forordninger for enkeltkapitalenes virke. Alt som er igjen fra perioden med proletariats diktatur, er i dag et opp-

svulmet byråkratisk apparat som dels hemmer enkeltkapitalenes frie konkurranse, dels selv fungerer som reell felleskapitalist og kanalisierer av økonomiske midler til og fra bedrifter og bransjer. I kraft av dette må dagens Sovjetsamfunn karakteriseres som statskapitalistisk.

Sosialt er denne samfunnsformasjonen den mest framskredne innen hele den kapitalistiske verden. Statskapitalismen representerer den imperialistiske kapitalismes absolutt høyeste utviklingspunkt, noe som etter en revolusjon vil lette byggingen av sosialismen. Samtidig fører den statlige juridiske monopol på produksjonsmidler til en faktisk stagnasjon i produksjonen som knyttet tilenormt representasjonsapparat medfører en ekstrem grad av politisk represjon og reaksjon.

Sovjets internasjonale rolle.

I likhet med ethvert imperialistisk borgerskap tvinges også det sovjetiske utover landegrensene. Overakkumulasjonen i økonomien og det politiske konkurranseforhold til andre stormakter nødvendiggjør en ekspansjonistisk og aggressiv utenrikspolitikk. I kraft av sine økonomiske ressurser og sitt militære potensial er bare Sovjetsamveldet i stand til å gjøre USA rangen stridig som verdens stormakt nummer én.

At den alvorlige stagnasjon i den statsmonopolistiske, byråkratiske organiserte økonomien i dag pågår samtidig med aksellerert vekst i den militære sektor og en kraftig utenrikspolitisk offensiv, gjør at Sovjet må betraktes som den mest sannsynlige utløser av en ny imperialistisk verdenskrig, noe som fordrer den største aktpågivenhet hos proletarer og kommunister i alle land.

RESOLUSJON OM KINAS UTENRIKS POLITIKK.

Kommunistisk Universitetslag, samlet til kongress 3-4 juli, vedtar støtte til generallinja i Kinas utenrikspolitikk med følgende begrunnelse:

Folkepublikken Kina har i samsvar med Lenins imperialismeteori konsekvent - og i motsetning til alle revisjonistiske stater - framholdt at imperialismen aldri kan bestå som et fredelig og stabilt system, men at motsetningene innen systemet med nødvendighet må ende i krig. Denne erkjennelsen danner den teoretiske hjørnesteinen i den kinesiske arbeiderstatens utenrikspolitikk, og kommer bl. a. til uttrykk i en konsekvent avvisning av Helsinki-avtalens pasifistiske fraser om garanti til staters territoriale integritet, fredelige løsninger på tvistemål mellom nasjoner, ikkeinnblanding i andre lands indre anliggender osv. Kina har korrekt påpekt at dette bare er en klassisk måte fra imperialismakters side på å lage skalkeskjul for egne aggressive hensikter. Denne avsløringen av Helsinki-avtalens innhold er en direkte ideologisk støtte til de revolusjonære kreftene i verden.

Den ujevne utviklingen innen imperialismen kommer på det politiske og militære plan til uttrykk i dannelsen av en håndfull stormakter som leder an i plyndringstoktene mot de undertrykte folkene, og disse vil også være hovedaktørene i en krig mellom de imperialistiske landene. I løpet av de 15-

20 siste åra har flere av de gamle imperialistiske maktene mistet mye av sin tidligere makt, og EEC-landene har ennå ikke utviklet noen enhetlig militær styrke. I dag står USA og Sovjet i en særstilling i og med at de med sitt militærpotensial kan gripe inn i enhver konflikt av betydning på kloden. Disse betegnes derfor med rette som supermakter, og kampen om verdenshegemoniet mellom disse to maktene gjør seg i dag gjeldene i alle verdensdeler.

I de senere åra, og spesielt etter USA's nederlag i Sørøst-Asia, har Sovjet vært på offensiven og styrket sin stilling i forhold til USA, og har med vekslende hell prøvd å innta de posisjonene USA har tapt. Sovjets politikk særmerker seg imidlertid først og fremst ved at den forsøker - i kraft av landets sosialistiske fortid - å vinne imperialistisk innflytelse innenfor frigjøringsbevegelser av ulike slag. Det er derfor korrekt, slik KKP gjør, å betegne Sovjet som en stigende og som en sosialimperialistisk makt og å se landets utenrikspolitikk som framtvinget av dets stagnerende, statskapitalistiske og militariserede økonomi.

De siste års omfattende diplomatiske offensiv fra Kinas side har til formål å svekke det imperialistiske systemet ved å spille de forskjellige imperialistiske

FORTS. SISTE SIDE

KULs SAMLINGSKONGRESS.....

Om fraksjoner i den kommunistiske bevegelse

De som meldte seg ut av KUL, mangler begreper om det objektivt enhetlige i arbeiderklassens situasjon. Derfor forstår de heller ikke at en politisk enhet er noe som må kjempes fram. Nært forbundet med argumentasjonen mot sentrumsdannelse reiste det seg derfor en argumentasjon som ville innføre prinsippet om fraksjonsfrihet innenfor KUL. I debatten viste det seg at en på dette hold ikke forsto forskjellen på fraksjon og fløy og følgelig manglet elementære politiske begreper. Mens fløydannelse er et naturlig fenomen innenfor en demokratisk-sentralistisk organisasjon, og er en funksjon av at proletariats standpunkt nettopp ikke framtrer umiddelbart, men må kjempes fram gjennom teoretisk kamp også blant de mest framskredne blant arbeiderne, representerer innføring av fraksjoner et forsøk på å avskjerme debatten i organisasjonen som helhet ved at det opprettes egne organisatoriske kanaler for bestemte politiske tendenser. Dermed oppretter en i realiteten en egen disiplin og en egen taktikk i forhold til resten av organisasjonen. Slik oppnår en å sementere det ikke-enhetlige i stedet for å oppheve dette.

Om proletariats diktatur i Sovjet og Kina.

Hos Lenin er spontanisme og økonomisme to termer for det samme, nemlig for en politisk tendens som vil forsvare og konsolidere den spontane mangfoldigheten i arbeiderbevegelsen. Kjernen i enhver økonomistisk teori er at det økonomiske ("sosialt") enhetlige i arbeiderklassens situasjon er overordnet politiske motsetninger, m. a. o. at arbeiderklassen ikke kan mobilisere til støtte for andre klasseinteresser enn sine egne.

Dermed er tråden knyttet til debatten om Sovjets karakter, som også i dypste forstand handler om hva slags politikk som er mulig å sette igjennom overfor arbeiderklassen. Om kapitalismen nemlig maktet å restituere seg i Sovjet på den måten KUL hevder, så skjedde det under bistand fra arbeiderklassen. Arbeiderklassen kan med andre ord mobilisere til støtte opp under den kapitalistiske staten. Har en godtatt det, vil en også analysere politiske framstøt overfor den norske arbeiderklasse med våkent blikk. Ikke minst kineserne har sterkt poengtert at agenter for en politikk med vekt på økonomiens primat søker seg fottfeste innen selv det kommun-

istiske partiet. Om slike elementer får dominere, vil politikken primat, d. v. s. proletariats diktatur degenerere og kapitalismen restituere seg.

I tråd med dette hevder KUL at det er en nær og indre forbindelse mellom I enis lære og det kommunistiske partiet og de insikter som allerede Marx formulerte om at kapitalismen bare kan avskaffes gjennom en politisk overgangsperiode: proletariats diktatur. KUL hevder videre at proletariats diktatur forfalt i Sovjet på 30-tallet og at den økonomiske politikken som dermed ble fulgt, konsoliderte den borgerlige klasseinteressen. For folk som selv er økonomister kan det imidlertid ikke tillegges noen forklaringsverdi å konstatere at proletariats diktatur forfalt. De hevder da også at det var på 30-tallet at den kapitalistiske økonomien ble avskaffet. Ikke minst dette stiller utbryternes teorier om "stalinisme" i og utenfor KUL i et lettere komisk skjær.

Om å bestemme land som har brutt med den imperialistiske kjeden

Vi har tidligere hevdet at det som karakteriserer spontanismen, er en generell motstand mot sentrumsdannelse i arbeiderklassens, såvel som manglende vilje til å avklare forholdet til ulike grupperinger som agerer i proletariats navn. Dette gjelder såvel innen en nasjon som internasjonalt.

Internasjonalt ønsker ikke de som brøt ut av KUL å sondre mellom de ulike land som har brutt med imperialismen. Dermed utviskes skille mellom borgerlige diktaturer og proletariske. Den samme mangelen på forståelse for kvalitative overganger som førte til at en sondret mellom KA og SV bare med hensyn til graden av framskrednehet, fører til at Sovjet og Kina kan rubriseres under en kategori: Overgangssamfunn. De er riktignok av mer eller mindre framskredne karakter, men likevel uten kvalitative forskjeller.

At en ikke fatter interesse for hvorvidt proletariat eller borgerskap sitter med statsmakten, har igjen sammenheng med en teori om at sosialisme ikke kan bygges i et land som har brutt med imperialismen, men derimot med nødvendighet degenererer.

Dermed har en i realiteten avskåret alle politiske kamper under sosialismen (proletariats diktatur) som uinteressante. Ikke bare må kinesernes kontinuerlige oppgjør med økonomismen bli uten interesse, også kritikken av Stalin blir hengende i løse lufta som ren moralisme, som vi har vist.

En helt annen sak er det at utbryterne

FORTS. SISTE SIDE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
DAG PETERSON.

UTGITT MED STØTTE FRA
KULTURFONDET I SAMSKIPNADEN.

RESOLUSJON OM KINA...

maktene ut mot hverandre. Denne bruken av revolusjonens indirekte reserver, dvs. å gjøre taktiske innrømmelser og inngå midlertidige allianser med strategiske fiender, danner en kontinuitet i de kinesiske kommunistenes politikk, og den er med hell blitt anvendt både i krigen mot Japan, under Korea-krigen og under Vietnam-krigen. At Kina idag legger så stor vekt på bruken av de indirekte reservene, har først og fremst sin bakgrunn i at de kommunistiske kreftene står relativt svakt i verdensmålere-stokk, og spesielt i de imperialistiske sentra. Med rette lar Kina være å kaste seg ut i en eventyrpolitisk offensiv mot alle imperialistiske makter på en og samme tid, men søker i stedet å konsentrere kampen mot supermaktene. Dette gjøres både ut fra det hensynet Kina må ta til den direkte militære truselen mot sin egen arbeiderstat - sosialistisk hovedbastion i verden idag (og forsøket på å hindre at Sovjet og USA går i allianse mot Kina er her spesielt viktig) - men også ut fra vissheten om at det å påskynde splittelsen mellom de imperialistiske maktene skaper gunstige betingelser for revolusjon generelt.

Vi vil også understreke at Kina er det landet som mest betingelsesløst har støttet opp om frigjøringsbevegelsene i den 3. verden, både de kommunistisk ledete og de nasjonal-borgerlige bevegelsene, så sant disse ikke har vært lakeier for imperialistiske makter. Med sin støtte til de alliansefrie landenes kamp for bedrete handels- og lånebetingelser overfor de mektigste imperialistmaktene, samt deres

STUDIESIRKEL

Ta del i oppjøret med universitetsmarxismen!

Sirkelen gir elementær innføring i politisk økonomi. Videre innføring i marxist-leninistisk teori om partiet, staten og kapitalismen og imperialismen. Etter revidering er det kommet med stoff om faglig politikk og forholdet mellom politikk og økonomi under sosialismen blir grundigere behandlet.

For nærmere opplysninger eller påmelding, kontakt oss på en av våre stands, snakk med en av instituttkontaktene eller henvend deg til

Kommunistisk Universitetslag,
Boks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

kamp for høyere råvarepriser, bakker Kina opp under en allmenn progressiv tendens til dannelsen av selvstendige borgerskap i den 3. verden. Dette er også en politikk som forsterker ustabiliteten innen det imperialistiske systemet. Idet vi henviser til dette mener vi at denne generallinja er i samsvar med den proletariske internasjonalsmen.

Men fordi bruken av de indirekte reservene er en spesiell kampform som brukes på det statlige plan (og Kinas diplomati henvender seg til stater), kan et nasjonalt kommunistparti ikke adoptere retningslinjene for dette diplomatiske spillet og gjøre disse til ledestjerner for sin egen politikk. De som gjør det, kan ikke unngå å havne i nasjonal-sjåvinismens hengemyr, noe det ikke mangler eksempler på. Småborgerlige grupper, særlig i de vesteuropeiske land, har i de senere årene aktivt forvrenget den kinesiske utenrikspolitikken for å skape samsvar med sine, nasjonalistiske interesser. Dermed har de bidratt til å tilslore Kinas politiske rolle overfor det internasjonale proletariatet.

Vi regner med at ikke minst kampanjen for styrking av proletariatets diktatur i Kina vil styrke Kinas akt på givnehet overfor denslags småborgerlige offensiver. Imidlertid er det en selvfølge at vår kamp mot imperialismen er basert på selvstendige analyser og må være knyttet til bekjempelsen av det norske imperialistiske borgerskapet.

At Kina er en sosialistisk stat som stadig arbeider med å styrke detproletariske diktaturet, og som har riktige prinsipielle retningslinjer for sin utenrikspolitikk, garanterer ikke dette i seg selv mot taktiske feilgrep. Slike feilgrep fra sosialistiske stater side er ikke noe historisk nytt, men ble også begått mens Lenin var leder for Sovjetstaten, og det er ikke kommunistenes oppgave å forsvare slike feil.

Som eksempel på det vi mener er slike feil fra Kinas side, vil vi trekke fram politikken overfor Angola. Selv om Kina korrekt har påpekt Sovjets imperialistiske hensikter med sin invasjon i Angola, en analyse som synes bekreftet av den nylig inngåtte avtalen mellom Sovjet og Angola, har etter vår mening Kinas taktikk i dette tilfelle i konsekvens styrket i stedet for svekket imperialistisk innflytelse i dette landet. Vi vil også beklage at Kina ikke slutter opp om den internasjonale boykotten av Chile-juntaen.

Også dette understreker at ethvert kommunistparti må basere seg på å utarbeide en selvstendig politikk. En revolusjonær bevegelse kan ikke i noe tilfelle basere seg på utenlandsk import, noe ikke minst den kinesiske revolusjonen selv viser. Den som ikke har lært å gå på egne bein, kan heller ikke bevege seg på andres styler.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL):

Bergen: Postboks 29,
5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815,
Ullevål Hageby
Oslo 8

Trondheim: Ingmann Eidskrem,
Singsakerbakken 13,
7000 Trondheim

KUL - TROMSØ
- NY ADRESSE:
Hanne Edvardsen
Postboks 436,
9001 Tromsø

KUL I DNS...
punkt når klassekarakteren i deres egen politikk og teori blir avslørt. Hadde de ikke gjort det, hadde de ikke maktet å fylle det som er småborgervenstres særlige oppgave, å innge arbeiderklassen troen på deres felles interesse med småborgerskapet - basert på denne klassens klasseinteresse. Med dette nå kommunistene vise inkonsekvensene i slike gruppers politikk som helhet, og vise hva vaktlingen i politiske standpunkter er uttrykk for. Nettopp for å tvinge småborgervenstre til selv å vise hva som er hovedkarakteren av deres politikk er det at KUL i høst har lagt opp til en konfrontasjonsstrøm i den politisk-teoretiske debatten. En annen grunn til at vi stiller er at engasjement i DNS vil kunne bringe vår politiske linje fram til fler politisk interesserte studenter. Det er et faktum at selv om møtene i KULs kveldsskole ofte har vært svært vellykkede hva angår det politisk-teoretiske innhold, har det foreløpig vært en begrenset gruppe som har sett den politiske betydningen av dette. Vi håper ved å stille kandidatstyre og

KULS SAMLINGSKONGRESS...

forveksler sosialisme og kommunisme, deres ensidige fiksering på økonomien hindrer dem i å se at sosialismens primære bestemmelse er politisk. At kommunisme bare er mulig på grunnlag av en etterkapitalistisk internasjonal arbeidsdeling er innlysende. Viss-heten om det, forhindrer imidlertid ikke proletariatet fra interessen av å være på offensiven både under kapitalismen og under proletariatets diktatur. Snarere er det vissheten om dette som gjør revolusjonær politisk virksomhet tvingende nødvendig.

propagandere vår politikk i DNS å nå fram til fler potensielle sympatisører.

Antakelig kommer USV og 4. internasjonale til å stille kandidatstyre sammen. Dette er dels et ledd i gruppenes arbeid for å gjenopprette studentstemningen fra 60-åra, dels er det bare en ny bølgetopp i USVs sykliske forhold til studentersamfunnet, nå må vi på en eller annen måte stramme opp medlemmene". Likevel hilser vi deres engasjement velkommen for såvidt som SV også fullt ut rammes av den kritikk som er rettet mot AKP ovenfor, og fordi det vil øke betydningen av DNS som politisk diskussionsforum at flere grupper stiller

Det har tidligere i studentersamfunnet vært "tradisjon" at kandidatstyrene markerer seg i nesten alle saker som er oppe. At vi stiller kandidatstyre innebærer ikke at vi kommer til å delta i alle mulige debatter som Rød Frontstyret måtte sette i scene. Vårt motiv for å stille er ikke først og fremst å overta studentersamfunnet, men å benytte et eksisterende forum til å føre fram kommunistisk politikk.

De diskusjoner og den politiske

kamp vi i KUL har vært igjennom fram mot og på samlingskongressen, representerer på alle måter en styrking. Det har funnet sted en konsolidering og utvikling av leninismen i laget. Det har vært og er nødvendig for at KUL skal kunne fylle sin hovedfunksjon: rekruttering og skole-ering av kommunistisk innstille, akademiske intellektuelle til utvikling av den marxistiske vitenskapen og politisk arbeid for kommunismen.

MARXISTISKE HEFTER ER EN
SERIE HEFTER SOM VIL BRINGE
BÅDE KLASSISKE MARXISTISKE
SKRIFTER OG AKTUELLE
ANALYSER. I LØPET AV
SOMMEREN 1976 KOMMER
nr 2: "MARX, ENGELS OG LENIN
OM PROLETARIATETS DIKTATUR"
og nr 3: "KLASSER OG GRUPPER I
DET BORGERLIGE SAMFUNN"

HEFTENE KAN BESTILLES FRA
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND,
POSTBOKS 2863- KAMPEN
OSLO 5